

Γιώργης Μανουσάκης

Τό σπίτι

Ἐκείνες οἱ δονήσεις σίγουρα ἔχουν τήν αἰτία τους στίς ρίζες. Τό σπίτι χτίστηκε πάνω σ' ἕνα σφαγιασμένο δάσος. Ἔκοψαν τούς κορμούς, τά κλαδιά καί τά φύλλα —δ,τι ζεῖ καί πάλλεται στό φῶς— μά δέν μπορέσανε νά καταστρέψουν ὄλο τό ὑπόγειο δίχτυ τῶν ριζῶν. Ἐτοῦτες προχωροῦν ἀδιάκοπα· σάν ἔρπετά στό πυκνό χῶμα, διακλαδίζονται κι ἀνεβαίνουν. Ἐχουνε τήν τυφλή δύναμη ὅσων τερήθηκαν τό φῶς. Γαντζώνονται, τρυπάνε κι ἀνεβαίνουν. Κιόλας δύο τοῖχοι παρουσιάζουνε ρωγμές. Ἴσως κάποτε νά σωριαστεῖ ἄξαφνα τό σπίτι.

Κάθε βράδυ κοιτάζω κάτω ἀπ' τό κρεβάτι. Δέ θέλω νά τρυπήσει, καθώς θά κοιμάμαι, τόν κρόταφό μου καμιά ἀπό κείνες τίς λεπτές, σκληρές ρίζες πού ἀναζητοῦν τή μαλακή ὕλη τοῦ ἀνθρώπινου μυαλοῦ.

Ἀπό τό ξύλινο ταβάνι στάζει πότε-πότε κι ἀπό μιά σταγόνα αἷμα. Εἶναι ἀπ' τό σκοτωμένο. Μ' ὄλο πού ἔχουν περάσει πόσα χρόνια, δέν παύει νά αἰμορροεῖ. Λεκιάζει τίς φλοκάτες, τήν πράσινη κουβέρτα στό κρεβάτι, τά ρούχα στήν κρεμάστρα. Πέφτει στήν ἀνάστροφη τοῦ χεριοῦ τή στιγμή τῆς κίνησής του ἢ κυλᾷ σάν μιά κόκκινη γραμμή στό μάγουλο. Προχτές ἔσταξε πάνω στό δεξι ἡμισφαίριο τοῦ στήθους της, λίγο πιο πέρα ἀπ' τή ρόγα, τήν ὥρα τοῦ ἔρωτα. Τρόμαξε, φυσικά, κι ἡ κραυγή της ξεσήκωσε τούς γείτονες μέσα στή νύχτα. Ἀκόμη δέν μπορεῖ νά συνηθίσει.

Τίς νύχτες μέ τό φεγγαρόφωτο ἡ γιαγιά κατεβαίνει ἀπ' τήν κορνίζα της καί διασχίζει τό μακρὸ διάδρομο. Ἀκούγεται τό ρυθμικό χτύπημα τοῦ μπαστουινοῦ της στά πλακάκια, μαζί μέ τό κροτάλισμα ἀπ' τίς ψευτικες μασέλες, ἐνῶ ψέλνει μουρμουριστά τή νεκρώσιμη ἀκολουθία της. Στό μισοῦπνι μου σκέφτομαι πῶς σίγουρα πηγαίνει στήν τουαλέττα, ὅπως τό συνηθίζε τέτοια ὥρα, καί προσμένω ν' ἀκούσω τόν ἦχο ἀπ' τό καζανάκι. Ὅμως ἐκεῖνη κατευθύνεται πρὸς τό μπαλκόνι ὅπου, μαδώντας τά μαλλιά της συνεχίζει νά πλέκει τό μάλλινο της σάλι γιά νά μὴν κρυώνει μέ τήν πρωινή δροσιά. Στό φῶς τῆς μέρας βρίσκομε πάντα στό μπαλκόνι τ' ἄσπρα ἀποχτενίδια της.

Ἦραϊα πού παίζει ὁ μελλούμενος γιός μου! Μέ γέλια καί χαρούμενες φωνοῦλες κλοτσᾷ τό κρανίο μου ἀπό δωμάτιο σέ δωμάτιο. Κάποτε τοῦ σκαλώνει στό πόδι κάποιου τραπεζιοῦ ἢ μπαίνει κάτω ἀπό τόν καναπέ. Μά ἐκεῖνος μέ ἀμείωτο τό παιδικό του κέφι τό ξετρυπώνει ἀμέσως καί συνεχίζει τό παιγνίδι. Ἀνάμεσα σέ δύο χαλιά τό καύκαλο κροτᾷ μ' ἕναν ἀπαίσιο ξερὸ κρότο, ὅμως ἐκεῖνον δέν τόν νοιάζει. Ἴσως δέν ἔχει μάθει ἀκόμη νά ξεχωρίζει τίς σημασίες τῶν ἤχων.

Κάποτε θά βρεθεῖ ἀνοιχτή ἡ ξώπορτα. Τότε ὁ μελλούμενος γιός μου, δίνοντας τήν πιο δυνατή κλοτσιά του, θά βγάλει ἔξω ἀπό τό σπίτι τό κρανίο μου, πού, διαγράφοντας μιά ὠραία καμπύλη, θά πέσει πάνω στό παλιό κιγκλίδωμα. Ἐκεῖ, καρφωμένο σέ μίαν ἀπό τίς σκουριασμένες λόγχες, θά μείνει νά τρομάζει τά πουλιά στόν κῆπο.

Γιώργης Μανουσάκης

